

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *Budapest*

Forrás: *Budapesti Hírlap*

Bp

1924. 8. 10.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás	
Tárgy	<i>352</i>
Hely	
Idő	<i>"1924"</i>
Személy	

Budapest.

Budapest, aug. 9.

Mind sűrűbben jelenik meg a hír a lapokban, hogy a fővárosi kormánybiztos személyében változás készül. Sőt fel-felbukkan ezzel kapcsolatban az is, hogy utódját keresve, az illetékes körök figyelme *Bárczy István* felé fordult. A dolog nem lehetetlen, bár nagyon örvendetes, mert hiszen tudvalevő dolog, hogy a volt polgármester (azt is mondhatnám, hogy: a volt miniszter: *Bárczy István* mint polgármester több érdemet szerzett magának, mint legalább is egy tucat miniszter, beleszámítva őt magát is) tudvalevő, hogy a volt polgármester e hónap vége felé készül Genfbe, hogy mint a kormány megbízottja próbálja megrendezni a főváros adósságait külföldi hitelezőivel. Ezt a mostani városi urak jobb körülmények közt már egyszer megpróbálták, de nem mentek semmire sem. Kívánatos, hogy *Bárczynak* sikerüljön, elsőbbsen természetesen a főváros érdekében, azután azért is, mert azt gondolom, ha sikerrel koszoruzva jön haza, a kormány nehezebben térhet ki az elől, vagy, mondjuk, könnyebben szánhatja magát arra, hogy az ő személyében olyan férfit állítson Budapest élére, a ki hosszú évek halhatatlan munkájával megmutatta e feladatra való rátermettségét.

Mert jóformán itt az utolsó órája annak, hogy e szerencsétlen zsgorodásnak indult fiatal főváros újra olyan

kezekbe kerüljön, a melyek gondjától már egyszer virágozni láttuk. *Bárczy István* neve nagy cselekedetekkel és nagy elkotásokkal van e város történetébe örök időkre beírva. És benne nemcsak azt az embert kell látnunk, a ki egy város kormányzására való hivatottságának és képességeinek kiálló tanujelét adta, hanem néznünk kell azt az embert is, a ki megrakta egy fejlődő világváros feltételeivel, intézményekkel,

alkotásokkal, berendezésekkel, a kultúra, a városi élet, a külső szépség és belső érték mindennemű tényezőjével, a mit most mind romladozni, visszafejlődni, sőt pusztulni lát. Nem kellelkét hatalmas erővel megrohannia a vágnak, hogy mindébből, a mit lehet, megmentesen s előkészítse az időt egy új föllendülésre és virágzásra?

Hiába néz az ember körül, erre a feladatra vértettebb, hivatottabb embert a legderekabbak között is nálánál találni nem lehet. Várost is hiába keresnénk Kelet Európában, a mely szerencsés geográfiai fekvésénél és közvetlen környékénél fogva Budapesttel versenyre kelhetne. Minden feltétele megvan, hogy elsőrendű kereskedelmi emporiuma legyen a forgalomnak Kelet és Nyugat között. Egy lépés választott már csak el attól bennünket, hogy ugyanily értelemben a keleti ország-

csoporthoz kulturai középpontja legyen. Természeti szépségei, gyógyító erejű forrásai, a Duna, környéke hegyei, bájos szigetei arra predesztinálják, hogy Európa nevezetes fürdővárosává fejlődjék és meg kellett érnünk, hogy a háboru óta rohamosan fogy, satnyul, rongyosodik és szegényedik. Bécs, messziről sem úgy megáldva a nagyság tényezőivel, tápláló országrészek nélkül, melyet császári kegy növesztett nagyra, ime, most okos, becsületes, komoly kormányzás által fenn tudta tartani régi nivóját, hírnevét, vonzóerejét. A kereskedelmi forgalmunkat elhódította. Nagy világösszeköttetésű cégek kénytelenek voltak innen Bécsbe költözni s a háborus évek minden következményei eltűntek forgalmából, utcáiról, köz- és magánéletéből. Budapest meg itt áll adók terhe alatt nyögve, szemetes utcáival, lakásbeli nyomorúságaival, slampos közlekedésével, megfizethetetlen közszolgáltatásaival, zülött politikai és társadalmi viszonyai-
val, a bécsi börze jármában haldokló pénzpiacával (önálló vámterület és független nemzeti bank mellett!), düledező házaival, kényszertartarozással és felszakgatott utcáival. Nem lehet egy kilométernyi sétát tenni, hogy legalább három helyen bele ne ütközzék az ember a fölszedett kövezetbe. A szó szoros értelmében feldozzák az utcákat s mondhatni, folt hátán folt ékeskedik rajta, mint a koldus gunyáján.

De olvastam már valahol egy kirohanást *Bárczy* jelölése ellen. A vád az, hogy vele ismét egy nagy eltoldás

esnék — balra.

Nos, ha az a *bal*, a mit *Bárczy* csinált a városból, és az a *jobb*, a mit most látunk: akkor siessünk, ha kedves nekünk Budapest, siessünk *Bárczy*-val. De itt nem politikáról van a szó, hanem a *fővárosról*. Azt hiszem, egyik főoka azoknak a rettenetes bajoknak, a melyek Budapest életerejét emészti, az, hogy a város mai urai igenis csak politizáltak; hogy mi lesz a fővárossal, attól nem fájt a fejük, csak a politika, a pártérdek hajszolta őket. Látnivaló, mire mentek vele.

Nagyra vannak a kereszténységükkel, a miből szintén politikát csináltak, de nincs közöttük, még papjaik közt sincsen, a ki oly szeretettel, oly illetékeséggel (mert rajta az egyházi hatóság *nihil obstat*-ja) és oly meghatott lélekkel készített volna az evangéliumok nyomán Krisztus életéről könyvet a hívő közönség számára, mint a *Bárczy István* gyönyörű könyve. Persze, a vízvezeték, a gázvilágítást, a fürdőket, a városházát, az iskolákat és könyvtárakat, az utcákat nem teológussokkal, hanem mérnöki és építészeti szakemberekkel építette. Igaz, hogy vallás és faj szerint se osztályozta, a kiket kormányzati vagy kulturai munkába állított, hanem csak képességüket nézte és rátermettségüket. És szegényen hagyta el hatalmas állását, a mi más körülmények közt szót sem érdemelne, de ma szeretik az ilyen dolgokat feszegetni. Azóta pedig szerényen, munkában él, senkinek az útját nem állta, s ha szükség van rá,

helytáll, a közszolgálat hívó szavára. Példa rá, hogy a kormány megbízásából Genfbe megy. Azt tartom, országos helyesléssel fog a kormány találkozni, ha személyében a leghivatottabb embert állítja a főváros élére.